

Конгрес
Українських
Націоналістів

Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за Неї

Декалог українського націоналіста

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net

15 - 21 лютого 2005 року № 7 (67)

РЕВОЛЮЦІЯ
ВІД ПОМАРАНЧЕВОЇ – ДО НАЦІОНАЛЬНОЇ!

Той, хто вважає, що Помаранчева революція – це остання перемога добра над злом, глибоко помиляється. Сьогодні ми повинні розуміти революцію як докорінну зміну життя українського суспільства на краще; як повалення ганебного антинародного олігархічного режиму та становлення нової, професійної, патріотичної і чесної влади.

Революція – справа всіх і кожного. Вона потребує мобілізації зусиль всього національного організму для досягнення спільної мети. Разом із тим, революція – це обов'язково очищення, оновлення, переосмислення і каяття.

На майданах і вулицях України ми захищали не «надхмарний Олімп» з недосяжними «богами». Ми боронили власну долю, гідне майбутнє, честь і славу нашої Батьківщини. Це повинні знати і пам'ятати ті, хто дав свою згоду бути провідниками і слугами Великої Нації.

Підсумовуючи доленосні для українського народу події кінця 2004 - початку 2005 р., можна констатувати принаймні два беззаперечних факти: перший - Українська нація усвідомила свою історичну місію; другий - в державі народилося справжнє громадянське суспільство.

Проте чи достатньо цього, аби заспокоїтися і спокійно пливти далі за течією? Ні! Ми досягнемо мети тільки тоді, коли Помаранчева революція органічно переросте в національну. Бо без національної революції не може бути і соціальної. А без усебічної розбудови Української Національної держави справжня свобода для нас усіх залишиться тільки примарою. Закріпити, поглибити досягнення Помаранчевої революції, спрямувати їх у річище реальних змін – ось головне завдання.

Ми скинули тісні кайдани, але ще не залікували своїх ран. Ми вже взяли до рук гострі коси, але ще не скосили густий бур'ян на нашому полі. Ми відкрили очі і яскраве сонце свободи засліпило нас. Чи бачимо ми дорогу далі? Чи запанує в нашому домі „своя правда, і сила, і воля"? Народжена революція не повинна вмирати. Кінець революції для нас буде означати втрату свободи. Цього не можна допустити! Хай живе Українська Національна Революція!

Ігор Піголь, м. Славута

БАНКОВУ ПІКЕТУЮТЬ – ЗА ГРІХИ СТАРІ Й НОВІ

З приходом на Банкову нової команди життя на цій вулиці пожвавішало. Якщо раніше пікетування адміністрації президента проходило біля шлагбауму, то тепер мітингувальники стоять просто навпроти центрального входу. Склад пікетувальників та вимоги різні, скандують хто що хоче. Демократія.

Минулого тижня одними з перших Секретаріат Президента пікетували мешканці смт Козина Обухівського району Київської області. До них вийшов Віктор Ющенко, і козинці розповіли Президентові про незрозумілі дії Генпрокуратури України, яка останнім часом фактично переслідує опонентів колишнього селищного голови Козина. Це в той час, коли селищна рада сім місяців заблокована колишнім селищним головою і не працює взагалі, але прокуратуру цікавить не це. Люди стверджують, що ГПУ звернулась у листопаді з листом про отримання 3,5 га землі особисто до колишнього селищного голови, а натомість припинила проти неї кримінальну справу за фактами розбазарювання землі. Віктор Ющенко прийняв від пікетувальників звернення та документи, які потверджують численні факти порушень законів та обіцяв ретельно розібратися.

Були під стінами Секретаріату і кілька десятків бабусь із Кіровоградщини, які вимагали компенсації за отруєння хімікатами. А жителі Ужгорода добивалися завершення розслідування кримінальної справи за фактом розкрадання грошей з міського бюджету. Зі слів організаторів акції, Кабінет Міністрів виділив місцевому бюджету Ужгорода 57 млн. гривень. Однак 21 млн. гривень із цих грошей були переховані на фіктивну фірму й зникли безвісти. Учасники акції переконані, що у цьому винен мер міста В. Погорєлов...

Ці протести пов'язані із гріхами старої влади та й більше відносяться до компетенції її виконавчої гілки, але вимоги решти пікетувальників викликані першими кроками нової президентської команди. Якщо їх узагальнити, то люди здивовані та незадоволені незрозумілими призначеннями на керівні посади колишніх високопосадовців Кучми; стриманим ставленням до прийняття закону про люстрацію; відсутністю звільнень регіональних керівників, за прямої участі яких відбувалися масові порушення законодавства та тиск на виборців під час усіх трьох етапів президентських перегонів; непрозорістю при призначенні керівників у різних регіонах.

Найпершими домоглися бажаного жителі Хмельницької області, які пікетували будинок Секретаріату Президента з вимогою відставки новопризначеного голови держадміністрації Хмельницької області Віталія Олуйка. Останній може претендувати на внесення до книги Гіннеса за „скоромнущістю" правління. Олуйка, як відомо, просував Володимир Литвин.

У пікеті стояли також члени Молодіжного громадського об'єднання "Люстрація" з вимогою до Президента звільнити генерального прокурора С. Піскуна.

Прибули до Києва одесити, здивовані та збентежені першими кроками при вирішенні кадрових питань в Одеській області, а саме співробітництвом, що намічається між новою і старою владою. Там нова влада в особі голови облдержадміністрації пана Цушка пообіцяла співпрацювати з колишнім губернатором області С. Гриневецьким, який нещодавно терміново пересів у крісло голови облради. Вони нагадали, що Гриневецький був активним учасником відомої наради у Сєвєродонецьку. Він замішаний у фальсифікаціях, адміністративному тиску під час виборів, спільно з мером Одеси Боделаном мріяв створити так званий Новоросійський край.

Замічені були на Банковій і представники Криму, стурбовані відсутністю будь-яких кадрових змін у керівництві автономії.

В акції протесту біля Секретаріату Президента взяли участь і жителі Дніпропетровська, які вважають призначення головою облдержадміністрації Касьянова помилковим, оскільки раніше той агітував за екскандидата в президенти Януковича.

У п'ятницю зранку Ющенко знову підійшов до групи пікетувальників, пообіцяв, що голос народу під час його діяльності буде почутий.

Звісно, не все виглядає так катастрофічно. Але в започаткованій системі призначення кадрів очевидні збої. Та й узагалі, тут дуже важко прослідкувати систему... Є система квот – різні політичні сили, які взяли участь у „помаранчевій революції", долучилися до перемоги Ющенка, тепер отримують свої бонуси, те, на що вони сподівалися. Як щойно підтвердила Тимошенко, між нею, В. Ющенком і О. Морозом було підписано нову угоду про розподіл посад по вертикалі влади, за якою БЮТ отримає одну шосту посад, а Соцпартія – одну

четверту. В „конфлікті кадрових інтересів" задіяний і спікер.

У ході "поділу" політичних дивідендів за цією чи іншою квотою з'являються політики, деякі особи, які викликають здивування. Не називаючи прізвищ: один зі щойно призначених голів облдержадміністрацій у 1997 р. перебував під слідством за звинуваченням у вбивстві; інший у 1998 р. звинувачувався в організації злочинного угруповання...

Народ, який стояв на помаранчевому Майдані Незалежності, вимагав доброчесної влади і засуджував владу бандитську, перейняту жадобою самозбагачення. Бо був завжди переконаний, що головним благом людини є патріотизм, чесність. Цього принципу варто дотримуватися і при кадрових призначеннях...

Богдан Захаряк

ДОНБАС ЧЕРВОНІЄ...

Так зустрічав Ющенка Донбас у жовтні 2003р. Що змінилося з того часу? Нова влада знову стає на старі граблі.

стр. 2

СЕВАСТОПОЛЬ ПОТРЕБУЄ КАДРОВИХ ЗМІН

Постреволюційний Севастополь. Проросійські чиновники чимдуж тримаються за свої крісла.

стр. 3

ВАНДАЛИ У ЦЕРКВІ?

Під час засідання ВР 4 лютого близько 16.00 велика група осіб на чолі з Валерієм Кудряковим увірвалася до приміщення Патріярхії УАПЦ в Києві та здійснила його захоплення.

стр. 4

КУЛЬТУРУ ПОТРІБНО КУЛЬТИВУВАТИ

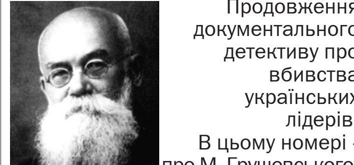

Інвентаризуємо проблеми культури, що залишились у спадок новій владі.

стр. 6

Юрій Краснощок

ЛІДЕРА ЗНАЙТИ І ЗНИЩИТИ!

Продовження документального детективу про вбивства українських лідерів. В цьому номері - про М. Грушевського.

стр. 7

ВАЖЛИВО

Уряд почав реформу органів влади

Минулої суботи Кабінет Міністрів ліквідував 14 державних управлінь та відомств, які тепер будуть представлені департаментами в складі міністерств. Ще 12 комітетів продовжують реформуватися і поступово будуть введені до складу міністерств. Зміни вступлять у дію з підписанням Указів Президента.

СБУ розділять на дві спецслужби

У Службі безпеки України після її реформування виділять два напрямки: це Національна розвідка, яка об'єднає всі системи розвідки в Україні, та Національне бюро розслідувань, яке буде займатися слідством і контррозвідкою.

Дефіцит держбюджету на 2005 рік - 32 млрд грн.

Таку заяву зробив міністр економіки С. Терьохін. Лише дефіцит Пенсійного фонду становить 16 млрд грн. Раніше прем'єр Тимошенко прогнозувала дефіцит на рівні 18-21 млрд. Тож доведеться переглядати бюджет на 2005 р.

Росія не проти України в НАТО

Цю сенсаційну заяву міністр оборони РФ С. Іванов зробив у Ніцці, на прес-конференції за підсумками засідання ради НАТО - Росія. Україна самостійно будує свої відносини із Північноатлантичним альянсом, наголосив він.

План дій Україна-ЄС

Кабмін затвердив проект Плану дій Україна-Європейський Союз. 21 лютого у Брюсселі відбудеться засідання Ради зі співробітництва Україна-ЄС, на якому, як очікується, цей документ буде схвалено.

Піскун старається

Органами прокуратури за фактами порушень виборчого законодавства під час виборів Президента України порушено 213 кримінальних справ, які зараз направляються до суду.

Зміни в МВС

Міністр внутрішніх справ України Ю. Луценко відправив у відставку всіх своїх заступників. Змінено структуру керівництва: передбачено одну посаду першого заступника і п'ять посад заступників міністра. Першим заступником міністра став О. Бондаренко. Заступниками: Г. Москаль - начальником кримінальної міліції; П. Коляда - начальником Головного слідчого управління; О. Савченко - начальником міліції громадської безпеки; М. Вербенський - начальником Головного штабу. Заступником міністра також призначено О. Фокіна.

Чечетов пізно схаменувся

Кроки на відступ робить Фонд держмайна України. Його керівництво, призначене ще Кучмою, тепер оскаржує в суді створення закритого акціонерного товариства на базі сєвєродонецького об'єднання "Азот". Голова фонду тепер М. Чечетов вважає, що цілісний майновий комплекс третього за величиною хімічного підприємства України має бути повернутий у державну власність.

ДАІ почала операцію "Антихабар"

Департамент ДАІ МВС України звернувся до учасників дорожнього руху з проханням не давати хабарів працівникам державтоінспекції. Про випадки примушення до хабаря у відомстві просять повідомляти негайно. Для цього створено телефон довіри.

Томенко пропонує писати заяви

Віце-прем'єр з питань соціальної і гуманітарної політики М. Томенко запропонував керівникам державних засобів масової інформації написати заяви про звільнення за власним бажанням. Під пильним оком віце-прем'єра знаходиться Держтелерадіо, агентство "Укрінформ" і газета "Урядовий кур'єр", а також місцева бюджетна преса.

Гримуча суміш

Партія "Братство" має намір разом із ПСП створити опозицію до нової влади. Про це повідомив лідер "Братства" Д. Корчинський.

У Пінчука відібрали землю

Кабмін скасував раніше ухвалені розпорядження уряду про надання в оренду на 49 років заповідних земель під Києвом та у Севастополі зятю Л. Кучми.

Турчинов звільняє людей та обрізає телефони

Президент В. Ющенко за пропозицією О. Турчинова звільнив трьох начальників управлінь - голів СБУ в Києві, Харківській та Одеській областях. СБУ також відключила від урядового зв'язку екс-міністра внутрішніх справ М. Білоконя, екс-голову ЦВК С. Ківалова, колишнього заступника голови СБУ В. Сацюка і депутата Г. Суркіса - ці особи не мають відношення до виконання державних функцій.

Ректора змусили звільнитися

Ректор Ужгородського національного університету В. Русин написав заяву про звільнення - цього вимагали студенти вузу. Вони звинувачували ректора у тиску на студентів та працівників університету під час Помаранчевої революції.

І сумне, і грішне

Міноборони підтвердило, що в аеропорту "Бориспіль" затримали українських миротворців з Іраку, в яких було вилучено понад 300 тисяч доларів. Їх затримали під час перевезення спеціальним рейсом труни з тілом загиблого старшого офіцера українського контингенту в Іраку полковника Р. Середницького. Правоохоронці з'ясовують, чи порушували військові митні правила щодо ввезення в Україну валюти.

Старий кінь борозни не зіпсує?

Держсекретар та екс-есдек О. Зінченко зробив своїм першим заступником екс-есдека Кременя, який обіймав посаду міністра науки і освіти в уряді Януковича.

Бакай і Кучма подерибанили санаторії

Продаж низки об'єктів, що не підлягають приватизації, санкціонувалася указами колишнього президента України під грифом "не для друку", повідомила голова комісії Верховної Ради з питань приватизації В. Семенюк. За її словами, вона має інформацію про 10 підприємств, проданих у такий спосіб. В основному це санаторії і пансіонати, що мають особливе значення, наприклад, через цінні мінеральні джерела.

30 тисяч за відкликання Тараса Чорновола

Львів'яни зібрали понад 30 тисяч підписів про відкликання з ВР обраного там депутата Т. Чорновола. В Україні ще не було прецеденту, щоб громада відкликала свого обранця, тож немає відповідної законодавчої процедури.

Вашингтон дасть гроші Києву і Тбілісі

На економічну допомогу України, навчання військових кадрів і фінансування оборонних поставок зі США в 2006 р. планується витратити 105,2 млн. доларів. Асигнування на Грузію, за цими ж програмами, становитиме 80,2 млн доларів. Такі суми президент вказав у проекті бюджету США на 2006 р.

За матеріалами інформагентств та наших кореспондентів

ДОНБАС ЧЕРВОНІЄ...

Судячи з призначення донецького губернатора, в нової влади або не вистачає кадрів, або - затуманення від успіхів. Коли фактично на початку нового тисячоліття команда Віктора Ющенка здала Донецьк кримінальному угрупованню на чолі з Віктором Януковичем, це ще можна було зрозуміти. Адже тоді мало хто знав про ті процеси, що відбуваються в області.

У грудні 2000 року прем'єр-міністр Ющенко відвідав область. Його візит супроводжувався ріками бруду, вихлюпнутими кишеньковими виданнями області. Столична преса в основному промовчала.

Та, як видно, нового президента нічого не навчило, і він наступив знову на ті самі граблі. Адже загравання з "донецькими" було улюбленим заняттям лідерів "Нашої України" аж до 31 жовтня 2003 року, коли влада Донецька кинула проти делегатів з'їзду "Нашої України" кримінальні структури, які очолили п'яних "петеушників", студентів та ринкових торговців. Тоді прийшло отверезіння. Та, як видно, не надовго.

Урешті, призначення Вадима Чупруна Головою Донецької облдержадміністрації знакове. Його прізвище з'явилося в списку кандидатів на цю посаду, можна сказати, в останній момент...

Чупрун народився в Донецькій області 1943 року. Після закінчення Мелітопольського інституту механізації сільського господарства за фахом "інженер-механік" повернувся в Донбас. Працював на Донецькій птахофабриці, спершу механіком, а потім - головним інженером; очолював Волноваське районне об'єднання "Сільгосптехніка". У 1974 році перейшов на партійну роботу. Був 2-м секретарем Волноваського райкому компартії України, 1-м секретарем Артемівського РК КПУ. У вересні 1988 року перейшов на роботу в Донецький обком партії. Там очолив сільськогосподарський відділ. Був секретарем Донецького ОК КПУ.

Саме тоді на партійній роботі в Донецьку працював і нинішній глава КПУ П. Симоненко. За словами тодішніх співробітників КПРС, між ними існували доволі теплі взаємини. Після провалу комуністичного заколоту в серпні 1991 р. Вадим Прокопович повернувся до господарської роботи. Обіймав посаду заступника генерального директора Донецького обласного державного кооперативного виробничого об'єднання по садівництву. Та довго в тіні не відсиджувався. Для "червоного поясу" України знадобились перевірені партійні кадри. Тоді на світ божий сплив представник президента Кравчука в області товариш Смирнов, а вслід за ним у листопаді 1992 р. повернувся в "Білий дім", тепер вже на посаду голови Донецької обласної ради, і Чупрун. Саме за його сприяння в 1993 р. в області був проведений з'їзд забороненої компартії і вона відновила свою діяльність. Більше того: В.Чупрун відновлює свою партійність, і в 1994 р. при підтримці комуністів висувається на виборах голови облради. Та зазнає нищівної поразки, зайнявши аж четверте місце.

Після цього його відкликали з області і відправили послом в Туркменістан, де він і перебував із січня 1995 року по липень 2004 року. Туркменістан став для України ключовою країною через поставки газу. І роль посла в цій країні стрімко зросла.

Відомо, що В. Чупруна і президента Туркменістану Сапармурата Ніязова пов'язують дружні стосунки. Сайт Народного Демократичного Руху Туркменістану "Гундогар" повідомляє, що "на одному з дипломатичних прийомів у 1998 р. С. Ніязов пообіцяв Чупруну: "Коли твоє відрядження закінчиться, я заберу тебе в Кучми. Будеш моїм послом в Україні". Кілька років по тому С. Ніязов обіцяв Чупруну посаду міністра закордонних справ Туркменістану. В. Чупрун, у свою чергу, регулярно виступав зі статтями й інтерв'ю в офіційній туркменській пресі, прославляючи "мудру і далекоглядну політику Великого Туркменбаші".

Туркменська опозиція вважає, що саме з подачі В. Чупруна Кучма став єдиним главою держави, що поздоровив С.Ніязова з його "воцарєнієм" на президентській посаді. Крім інших нагород, В. Чупрун є власником ордену президента Туркменістану "За велику любов до незалежного Туркменістану".

Виникають серйозні і далеко не безпідставні побоювання, що туркменський досвід Вадима Чупруна накладеться на тоталітарний грунт, створений в регіоні Віктором Януковичем, і в Донецькій області виникне культ особи нового губернатора, а можливо, з його подачі, і президента Віктора Ющенка...

У вересні 2004 р. Вадим Чупрун був призначений першим заступником голови правління НАК „Нафтогаз України". Опозиція про це призначення твердила: "Янукович, що не зовсім довіряє Бойку, прагне поставити усі виборні грошові потоки в кампанії під контроль своєї людини". Наскільки опозиція помилялася, наразі невідомо. Та чи й помилялася взагалі? Вадим Прокопович на питання "Обкому", чи не боїться він стати заручником відомої тільки йому інформації, пов'язаної з фінансуванням виборів, відповів : "Я вам чесно скажу, я прикладів фінансування того чи іншого кандидата з боку "Нафтогазу" не тільки не чув, я навіть не допускаю такої можливості. Занадто багато контролюючих органів сидить на нашій структурі. Ви ж бачите, що це центр притягання всіх і вся сюди. Тим, хто говорить, що в мене рильце в пуху, можу відповісти: рильця в мене немає. Я особисто злочинів не робив і ні з ким не йшов у частку, тобто не провинився ні перед ким, щоб боятися за своє життя чи безпеку". Наскільки новий губернатор при цьому був щирий, сказати важко. Врешті, мабуть, нову владу він чимось привабив.

Я ж пошлюсь на слова Прем'єр-міністра України. Відомо, що шляхи Чупруна і Тимошенко перетиналися. У липні 2000 р. віце-прем'єр з ПЕК Юлія Тимошенко здійснила поїздку до Туркменістана. Мабуть, не без допомоги тодішнього посла України в цій середньоазіатській республіці Тимошенко домовилася про безпрецедентно вигідні умови постачання туркменського газу в Україну. Можливо, саме це викликало роздратування Кучми та його незапланований візит до Туркменбаші, який скинув розлюченому колезі ще кілька доларів з кожної тисячі кубометрів газу. На початку січня в ефірі "5 каналу" Юлія Тимошенко заявила, що вона знає, чому Туркменія, починаючи з 2005 р., підвищила ціну газу для України. На думку Юлії Тимошенко, з Туркменістаном можна було домовитися зі стратегічної точки зору, але Туркменбаші був добре інформований про афери, які проводило керівництво НАК "Нафтогаз України". Як заявила Тимошенко, НАК "Нафтогаз України" закуповував у Туркменії 1 тисячу кубометрів газу по 44 долари, а незаконно його експортував за ціною 170 доларів. Різниця ж осідала на нелегальних рахунках. Тимошенко кілька разів підкреслила, що вона довіряє цій інформації, але ретельно її перевірить. Джерело інформації, природно, назване не було...

Врешті, призначення в Донецьку область Вадима Чупруна дає підстави здогадуватись про це джерело.

Що ж до подальшої долі регіону під кермаництвом партноменклатурщика радянської епохи та друга лідера тоталітарного режиму в пострадянській республіці, то час покаже. В усякому разі, функціонери з Партії регіонів та союзні їм комуністи з полегшенням зітхнули. Вони мають надію, і небезпідставно, знайти порозуміння з новою регіональною владою.

Віктор Геварін

На світлині: Донбас зустрічає Ющенка в жовтні 2004р.

нація і держава
15.02 – 21.02. 2005 р.

СЕВАСТОПОЛЬ ПОТРЕБУЄ КАДРОВИХ ЗМІН

Президентські вибори 2004 р. у місті Севастополі відбувалися в умовах, наближених до бойових. Міська влада, її районні підрозділи чітко, послідовно і демонстративно працювали лише на одного кандидата. Проти прихильників Віктора Ющенка було кинуто об'єднані сили міських чиновників, міліції, ЗМІ. Мали місце випадки фізичного впливу на тих, хто агітував за Ющенка.

Атмосфера національної нетерпимості, українофобії, розігрування етнічної карти, зазіхань на територіальну цілісність України була надзвичайно гнітючою – напевно, такої не спостерігалось навіть за часів Московщини і розподілу Чорноморського флоту. Нині – період певного післявиборного шоку, втоми від антиукраїнської істерії і намагання міського чиновництва за будь-яку ціну втриматися на своїх посадах.

Дещо вже почали робити в цьому напрямку. Як подейкують в місті, місцеве керівництво має певне відношення до організації антидержавних мітингів у Севастополі, на яких вимагають приєднати місто і весь Крим до іншої держави. Це своєрідний шантаж нової влади в Києві з метою змусити її погодитися на недоторканість місцевих адміністрацій, незважаючи на їхню причетність до фальсифікації виборів. У випадку, якщо Київ виявить бажання провести санацію адміністративних структур, йому погрожують масовими заворушеннями. Отже, йдеться про стратегію шантажу щодо центру.

Екс-глава міської адміністрації Севастополя Леонід Жунько на шпальтах газети „Слава Севастополя" робить певні заяви, що в місті сформувалося громадянське суспільство, - напевно, треба розуміти, окремо від українського, - називає дії керівництва країни авантюрними, закликає нову владу дослухатися думки її опонентів. Цей політичний ґрунт використовує невтомна Наталія Вітренко, виступаючи на місцевих мітингах разом з представниками всіляких проросійських рухів, що начебто об'єдналися в блок «Навіки з Росією». Але на 90% вся ця колотнеча є результатом заколоту місцевої бюрократії.

Найбільш невпевнено почуваються ті з перших осіб, які брали участь у провокативному сепаратистському збіговиську в місті Северодонецьку Луганської області. Коли в центрі Севастополя відбувся погром і побиття прихильників Ющенка, як місцевих, так і учасників автопробігу дружби з Києва, місцеве начальство не зробило нічого, щоб захистити громадян.

Ситуація в місті пояснюється тим, що протягом 13 років незалежності тут абсолютно безперешкодно велася масова системна антиукраїнська пропаганда. У порівнянні з потужними зусиллями Російської Федерації і місцевих проросійських сил зусилля офіційного Києва щодо протидії були мінімальними. Результати активної багаторічної ідеологічної роботи далися взнаки на цих виборах. Київ повинен мати власну стратегію культурно-ідеологічної та інформаційної роботи в цілому регіоні. А поки що місто не має - за винятком тижневика Міністерства оборони „Флот України" та місячника „Дзвін Севастополя", що видається на громадських засадах, - жодної газети державницького спрямування. А ось міську державну телерадіокомпанію очолює колишній працівник газети „Флаг Родіни" Чорноморського флоту Російської Федерації. Інколи складається враження, що обстоювання національних інтересів України в місті не потрібне жодній державній структурі, крім ентузіастів з місцевої „Просвіти" та членів місцевої організації Конгресу Українських Націоналістів.

Севастополь особливо наочно демонструє, що владі Президента Ющенка доведеться мати справу не зі звичайною політичною опозицією, а з потужним блоком антидержавних сил, що борються не стільки проти Ющенка, скільки проти Української держави як такої. Ці антидержавні сили відкрито і демонстративно орієнтуються на іноземні центри, не приховуючи зазіхання на територіальну цілісність країни. Найвидатніших антидержавних рис місцеві мітинги цих сил набувають за участі Наталії Вітренко, що змушує тверезомислячих севастопольців цікавитися, чому відомство Святослава Піскуна не звертає уваги на її бурхливу і специфічну активність на Півдні?

Здійснюючи політичну і культурно-ідеологічну нормалізацію в цьому регіоні, новій владі варто навчитися чітко відділяти пересічних людей, зазомбованих антиукраїнською пропагандою, від професіоналів антидержавної діяльності.

А поки що місто потребує швидких і рішучих кадрових змін, найнебезпечнішою сьогодні є невизначеність і послаблення контролю з боку Києва. Влада в цьому регіоні може дозволити собі бути якою завгодно, тільки не слабкою.

Микола Чорноморенко

ЯКИЙ ВЖЕ „ДОБРИЙ"... ПУТІН

24 січня, приймаючи у Кремлі Президента України В. Ющенка, В. Путін, чи то виправдовуючись, чи то інформуючи, сказав, що Росія нічого не робить в інших країнах (а чому це вона повинна робити?) сама, а тільки за згодою чи на прохання влади даної країни. І в Україні у передвиборчій кампанії Росія діяла в Україні на прохання (!) Президента Кучми і прем'єра Януковича. Цим Путін поставив, як кажуть, крапку над „і", що матиме велике значення для оцінки діяльності наших можновладців.

З другого боку, Путін ще раз ствердив, що він піде „вірним шляхом" Леніна, Сталіна, Брежнєва, Андропова, які на „просьбу" їх же ставлеників надавали „братську" поміч різним країнам, посилаючи туди російську армію. Щоправда, такої великої збройної помочі Україні цього разу Путіну надати не вдалося, але загроза була і є.

А окрім того, як кажуть в Москві, в Україні є „русское христовое воинство", яке сильніше від всякого війська. Йдеться про РПЦ в Україні. І, власне, в цьому контексті ще одна „мудрість" Путина, про яку говорив на прийнятті в Кремлі напередодні дня народження Путіна в жовтні 2004 р. екзарх України (такий його властивий титул!) Московського Патріархату мтр. Володимир (Сабодан). Він „поблагодарил Президента В. В. Путина за поддержку, которую глава Российского государства оказывает православию на Украине. Его Блаженство выразил признательность Президенту России за финансовую помощь, которую Российское государство оказало тем епархиальным центрам украинской церкви, где раскольниками захвачены и незаконно удерживаются православные соборы. На выделенные российскими властями средства православные верующие этих городов смогут начать строительство новых храмов».

Ну чим не добродій Путін для України! А коли додамо, що Путін не вживав у відповіді екзархові Володимирові іншої назви його церкви як тільки "Русская православная Церковь", то постає перед нами вся його доброчинність.

Степан Семенюк

ПРИБЕРІТЬ КАЗАРІНА!

ПІДПАДАЮТЬ ПІД ЛЮСТРАЦІЮ

Володимир Казарін – віце-прем'єр Ради Міністрів Автономної республіки Крим, багаторічний член комуністичної партії, професор російської літератури Таврійського університету. В українських колах Криму його вважають українофобом. Зокрема, він витлумачив той факт, що Тарас Шевченко деякі вірші, окремі прозові твори та щоденник написав російською начебто тому, що оцінював російську мову як вищу від української. Проте, будучи знаним, справді вельми фаховим пушкіністом, професор не пояснив, чому Пушкін зі своїми друзями-росіянами листувався французькою? Часом не тому, що вважав французьку вищою від російської?

Важко взагалі визначити, що тов. Казарін має спільного з українською державою. Але час від часу гуманітарний віце-прем'єр влаштовує відверті провокації. Наприклад, кілька днів тому він запропонував установити поблизу Ялти, у містечку Лівадія, пам'ятник Сталіну, Рузвельту і Черчілю на честь 60-ліття Ялтинської конференції лідерів країн антигітлерівської коаліції в 1945 році.

Справді, була така подія. Але про те, що стоїть за нею, тов. Казарін не розповідає. Те, що сталося в Ялті 60 років тому, фактично повторило ганебну змову в Мюнхені наприкінці 30-х років ХХ ст, коли західні демократи віддали на поталу Гітлерові Чехословаччину. В Ялті Рузвельт і Черчілль віддали на поталу Сталіну країни Східної Європи та національно-визвольні рухи України, Литви, Латвії, Естонії. Спираючись на рішення цієї конференції, Сталін почав захоплювати владу для своїх комуністичних маріонеток у Румунії, Угорщині, Болгарії, Польщі, Чехословаччині. Але дещо довелося і Сталіну віддати лідерам західних демократій: він здав грецьких комуністів, що, не знаючи про це, вели збройну боротьбу проти монархії.

Ялтинська конференція – це символ зради західними лідерами свободи народів Східної Європи, аморальної гри долями вільних націй. Вона є настільки ж ганебною подією, як і Мюнхен.

Тов. Казарін намагався приховати похмуру постать Сталіна за скульптурами Рузвельта і Черчілля. Але він абсолютно не випадково саме зараз виліз з ідеєю монументальної реабілітації найбільшого вбивства в історії людства, що є наругою над пам'яттю мільйонів його жертв. Тов. Казарін постійно дивиться на північний схід, що є доволі помітним і дається взнаки в гуманітарній політиці уряду Криму. А в Росії Володимира Путіна взяли курс на відновлення сталінізму. Ухвалено дуже символічні рішення про встановлення пам'ятників Сталіну в Москві, Ставрополі та Бєлгороді. До цього сталіністського руху Казарін хотів приєднати Крим. Його синхронні дії з російськими керівними однодумцями в умовах півострова через провокативність імені Сталіна могли би викликати кровопролиття.

Ялтинський меджліс кримськотатарського народу заявив, що кримські татари не зупиняться ні перед чим, але не дозволять встановлювати пам'ятник катові народів.

Меджліс уважає, що пам'ятник Сталіну тотожний пам'ятникові Гітлеру. Кримські татари вважають наругою над собою вшанування пам'яті злочинця, який вивіз із рідної землі їхній народ, що був приречений на страждання, приниження і смерть.

Казарін постійно вигадує приводи для проведення сумнівних, витратних, а незрідка шкідливих для України заходів. Зокрема, він нав'язав святкування 150-ліття Кримської війни, перетворивши його на оспівування агресивної політики Російської імперії. Уся виховна робота в закладах освіти і культури Криму зорієнтована на виховання російського патріотизму, де місця питомо українському немає. І ніяких позитивних змін чекати не випадає, допоки на посаді віце-прем'єр-міністра уряду Автономної республіки Крим перебуває полум'яний патріот Росії Володимир Казарін, який брав активну участь у створенні в Севастополі філії Московського університету. В розбудові української освіти на півострові його помічено не було. Сьогодні Казарін вимагає Сталіна в Криму. Що він може вигадати завтра? А може, краще без Казаріна?

Богдан Степовий

Головнокомандувачу Збройних Сил України
Віктору Ющенку

Шановний пане Головнокомандувачу Збройних Сил України!

Щиро сподіваюся, що люстрація старої влади, на яку так довго чекала вся Україна, охопить і її Збройні Сили.

Вірю, що справедлива оцінка службової діяльності буде дана не тільки злочинцям при пагонах, але й тим посадовим особам нашого війська, для яких патріотизм, порядність, честь і гідність завжди були і залишаться порожніми поняттями. Знаю, що кожна людина повинна обов'язково відповідати за свої вчинки і слова – перед Богом, законом та людьми.

Отже, подаю список посадових осіб Збройних Сил України, які, на мій погляд, за своїми морально-дійовими якостями не мають права продовжувати військову службу (військові звання та посади нижчеперерахованих військовослужбовців подаю станом на лютий місяць 2004 року, за винятком: г/п-ка Кириченка і г/п-ка Петрука):

- начальник ГШ ЗСУ г/п-к С. Кириченко (будучи командувачем 13 АК, зловживав службовим становищем та допускав нестатутні взаємини з підлеглими);
- головнокомандувач СВ ЗСУ г/п-к М. Петрук (будучи командувачем 13 АК, зловживав службовим становищем та допускав нестатутні взаємини з підлеглими. За часів командування генерала Петрука 13 АК, був доведений до самогубства командир 97-ї ОМБ п-к Юрій Карпенко);
- командувач 13 АК г/м-р М. Куцин (зловживав службовим становищем, допускав нестатутні взаємини з підлеглими);
- начальник штабу 13 АК г/м-р О. Макянчук (знущання над підлеглими, пияцтво, аморальна поведінка, зловживання службовим становищем, розпалювання міжнаціональної ворожнечі);
- в. о. начальника Головного управління виховної роботи п-к О. Копаниця (службова бездіяльність, сприяння нестатутним взаєминам);
- заступник командувача 13 АК з виховної роботи (станом на 05. 2001 р.) п-к В. Омельченко (нестатутні взаємини з підлеглими);
- командир 97-ї ОМБр м. Славута п-к С. Первак (пияцтво, аморальна поведінка, нестатутні взаємини з підлеглими, зловживання службовим становищем);
- НШ 97-ї ОМБр п/п-к В. Бокій (нестатутні взаємини, пияцтво, аморальна поведінка);
- заступник командира 97-ї ОМБр з виховної роботи п/п-к Ю. Бондарчук (службова бездіяльність, нестатутні взаємини).

Прошу Вас порушити питання щодо проведення службового розслідування та подальшого негайного звільнення вищезгаданих «військовослужбовців» з лав ЗСУ за службовою невідповідністю. Готовий надати всі необхідні пояснення та матеріали, виступити як свідок.

Слава Україні!

Майор Ігор Піголь, член Спілки Офіцерів України, м. Славута

ЛИСТИ В РЕДАКЦІЮ

ЗЛОДІЇ ВСЕ ЩЕ ПРИ ВЛАДІ

Нагадаю загальновідоме висловлювання про те, що революції задумують генії, виконують фанати, а плодами її користуються злодії. Ось про таких злодіїв і мова. Я маю на увазі сьогоднішні органи державної влади в Україні.

Хоч розікрали вже півдержави, а не було в історії незалежної України ще жодного гучного корупційного процесу. На Житомирщині, зокрема на нашій провінційній Коростенщині, давання хабарів в різних державних установах – то сумне звичайне правило. І починаючи з поліклініки-лікарні, де можна так і ходити цілий день з розстебнутим гаманцем, та кінчаючи різними житловими конторами, відділами субсидій, податковою, міліцією, судами і т.д.

Ось нещодавно мені розповів мій добрий знайомий про одну сумну судову епопею, коли його пані суддя іменем України(!) обібрала на 600 гривень. Звісно, що не в державну касу. Запропонував йому звернутись до відповідних органів. І мій добрий знайомий, кого я знаю як порядного і чесного чоловіка, з мене лише посміявся, сказавши з сумом, що його куцого сімейного бюджету вже не вистачить для такої боротьби за правду. Ось так і живемо, як у лісі: десь там по верхівках дерев відбуваються революції, змінюються уряди, а внизу - тиш і блаж, і смердота від гнилого болота. Болото гниє, а свіжий вітерець, щоб розвіяти цю смердоту, підніжжя дерев не досягає.

Віктор Штанченко, член КУН, м. Коростень

„ЕНКИ”-ПЕРЕВЕРТНІ

Я постійно читаю „Н і Д”, багато матеріалів з газети пересилаю в регіони Південно-Східної України.

Зараз у мене в руках номер за 1.02. – 7. 02.05 р. Звернула увагу на статтю „Бережімо, друзі, Батьківщину”, автор Геннадій Бурнашов.

Правду пише п. Геннадій, що царизм (а потім і більшовизм) свідомо фальсифікував історичні процеси в Україні. Робилося це і в наш час, певні сили стараються робити це і далі. Це добре проглядається в статті Оксани Рум'янцевої „Прогресивний „наташизм”, в якій фігурує скандально відома прогресивна соціалістка Н. Вітренко. Ця особа, захлинаючись від злості, намагається переконати народ у Севастополі, що обрання Президентом Ющенка – державний переворот. Вітренко збирається очолити коаліцію „Навеки с Россией”, а зборища свої проводить під прапорами чужої держави.

Проте слід нагадати цій соціалістці, що Росія залізла в Крим в 1783 р., а загарбане потрібно віддавати. Отже, Крим – не „русская земля”, а Севастополь – не „город русской славы”. Видно, поганою ученицею була Вітренко, якщо не могла засвоїти цю просту істину.

Ця авантюристка разом з керівником „Руського блока” Слюсарєвим не може збагнути, що порушення статей Конституції України – справа кримінальна, пора би оцій „парі” збагнути, що Україна – держава унітарна, і мова державна – українська. Отже, їхні заклики до федерального устрою і другої державної мови підпадають під статті кримінального кодексу.

Тож чи не пора цих аферистів поставити на місце?! Вітренко, прикриваючись українським прізвищем, виступає в іпостасі борця за народ, проте не вітренкам вирішувати долю народу.

Є таке чудове прислів'я: собака гавкає, а караван іде. І як би вітренки не гавкали, наш караван невпинно рухається вперед, до обраної мети, проторюючи шлях до творення сильної незалежної України.

А питання ностальгії за Союзом чи Росією, котрі так цинічно демонструють деструктивні сили, можна вирішити дуже просто: чемодан-вокзал-Росія! Проте нехай ці сили задумаються над питанням, чи потрібні вони Росії на її території. Просто-напросто вони відіграють роль підкидних зозулиних яєць в чужі гнізда (тобто в чужі держави).

Слід і нам, хто ще досі не зрозумів загарбницької політики північного сусіда, зробити відповідні висновки: по-перше, Росії потрібні не ми, а наші сини в ролі гарматного м'яса в різних «гарячих точках», а також для «собірания зємєль нєрусскіх»; по-друге, Росії потрібні наші, багаті на копалини, землі, наші світового значення чорноземи.

І ця, так звана «вєлікая страна» («вєлікая» за рахунок чужих земель) хоче диктувати іншим державам свої закони. Допомагала «собіратєльству» чужих земель і «вєлікая» русифікація їх, в т.ч. і України, котра продовжувалась особливо нахабно за режиму Кучми-Медведчука-Януковича.

І ще одне: товариші Н. Вітренко, П. Симоненко і деякі інші, назвіть свої справжні прізвища. Видно, ваше національне коріння не українського походження! Хто ж ви насправді? Чиє завдання виконуєте?

Софія Смішко, м. Новояворівськ, Львівська обл.

РОСІЙСЬКА „РОДЗИНКА”

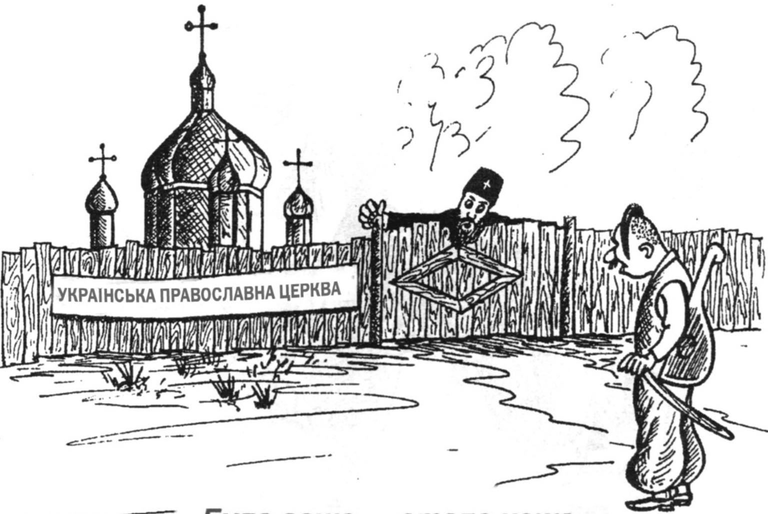
З ініціативи проросійського Фонду культури і історії ім. Черкащина в Севастополі відбувся другий форум „Общественное признание”. В ньому брали участь лише російські організації. За винятком „Просвіти”, від якої було запрошено десять делегатів. Ставлення до нас, просвітян, підкреслено ввічливе. Адже для нас заготована „родзинка”.

Росіяни самі себе хвалили і самі себе нагороджували. Голова севастопольської „Просвіти” теж отримав грамоту російською мовою з помилками. Голова фонду ім. Т. Г. Шевченка Богдан Вуйко привітав усіх українською мовою з перемогою народного Президента Віктора Ющенка. Зал сіпнувся і суворо промовчав. Аплодували тільки десять делегатів від „Просвіти”.

„Родзинка” не забарилася. Співачка, трагічно виголосивши про тяжкий для їхнього народу час, в який усі слов'яни повинні єднатися, звернувши на нас погляд, заспівала «Украина и Россия вместе навсегда». Весь зал сприйняв цю пісню «на ура». І тільки делегати від «Просвіти» затуляли вуха.

Цей захід відбувся за підтримки Управління по внутрішній політиці міської державної адміністрації. Чи стане цей форум останнім, як і згадане Управління разом з усією адміністрацією?

Оксана Румянцева, м. Севастополь

Була ваша — стала наша.

ВАНДАЛИ У ЦЕРКВІ?

До редакції надійшла заява керуючого справами Патріярхії Української Автокефальної Православної Церкви Архієпископа Харківського і Полтавського Ігоря з приводу захоплення приміщення Патріярхії. У ній ідеться про нечувану зухвалість: „Під час засідання Верховної Ради України, на якому затверджувався склад Кабінету Міністрів, 4 лютого 2005 р. близько 16.00 велика група осіб кримінального вигляду на чолі з Валерієм Кудряковим («митрополитом Мефодієм») увірвалася до приміщення Патріярхії Української Автокефальної Православної Церкви в Києві та здійснила його захоплення. Було брутально побито відповідального секретаря газети «Наша віра», колишнього політв`язня Віталія Шевченка, канцлера Патріярхії протоієрея Валерія Копійку, силою викинуто з приміщення редактора газети «Наша віра» Євгена Сверстюка та працівників Патріярхії. Викликані на місце події працівники міліції не могли заспокоїти злочинців”.

Архієпископ висвітлює історію цього конфлікту: „Від часу проголошення себе «митрополитом Київським і всієї України» Валерій Кудряков («митрополит Мефодій») неодноразово заявляв про свої претензії на користування майном Патріярхії. Він зумів домовитися про надання для богослужінь Андріївської церкви, ввів в оману або знайшов методи впливу на окремих посадових осіб і активно використовував образ «предстоятеля УАПЦ» для участи в довколавиборчих інтригах. З усіх церковних діячів України він найбільш відверто підтримував кандидатуру Віктора Януковича, а президента Леоніда Кучму незадовго до виборів нагородив винайденим Валерієм Кудряковим з цією метою церковним орденом. Церква Різдва Христового м.Тернополя, де править Валерій Кудряков, перетворилася у вересні-жовтні 2004 р. на передвиборчій майданчик”.

Пояснивши зухвалість „Мефодія” його надією на те, що нова державна влада не схоче втручатися в міжконфесійні суперечки, аби не дати підстав для звинувачень у помсті за передвиборчі заяви деяких церковних діячів, керуючий справами Патріярхії УАПЦ Архієпископ Харківський і Полтавський Ігор наголошує: „Патріярхія Української Автокефальної Православної Церкви не розглядає цей інцидент як вияв міжконфесійної боротьби. На приміщення Патріярхії здійснено злочинний напад, завдано значної матеріяльної шкоди й моральних збитків громадянам України. Постраждали матеріяльні цінності – ікони й інші освячені речі з каплиці Патріярхії та виставки церковного мистецтва, що постійно діє при Патріярхії. Ми розглядаємо злочинний напад як звичайний кримінальний злочин і вимагаємо судити напасників згідно з відповідною статтею Кримінального кодексу України. Категорично відкидаємо претензії цих осіб на належність до Української Автокефальної Православної Церкви: згідно з православними канонами та статутом Української Автокефальної Православної Церкви ці особи за грубі порушення канонів давно перебувають поза церковною огорожею”.

ЦЕНЗОР ВИЯВИВСЯ НА МІСЦІ

Факт розділення церкви є кричущий гріх християнського світу, спротив волі Христа. Наслідки розділення в духовному плані величезні. Можна довести, що незліченні біди розділеного християнського світу були породжені розколом… Але головне полягає в тому, що порушено обов'язок християн – прощати, а не пам'ятати зло.

Олександр МЕНЬ, священик

Традиційним “пришестям” до прямого ефіру Лубенської телестудії стала з'ява на телеекранах священнослужителів місцевого благочиння так званої української церкви. Щосереди у майже годинній програмі бажаючі мають змогу поспілкуватися з настоятелями різних приходів, що і є основою того благочиння під орудою УПЦ МП.

Автору цих рядків спало на думку під час ефіру зателефонувати за вказаним в “офтальмологічній таблиці” - сиріч, у рухомому рядку - номером телефону телестудії. Запитання, яке я поставив тому, хто на протилежному кінці дроту уповноважений був приймати, занотовувати і передавати до студії, було таким: - Скажіть, будь ласка, яке ваше ставлення до того священика з Чернігова, що під час Помаранчевої революції з екранів телевізорів “висповідався” перед українським народом за вчинений над ним примус агітувати мирян за “послідовного” “проффесора” Віктора Януковича - кандидата на найвищий пост у державі?

Мої райдужні надії на отримання вичерпної відповіді на широкий загал провінційного глядача виявилися не виправданими. Там, на тому кінці дроту, з неприхованою злістю звинуватили мене у політизації та прихованому посяганні на авторитет священиків, які перебувають у прямому ефірі.

Одне слово - цензор був на своєму місці. Я зрозумів, що, як і в кращі часи так званого “застою”, є ще люди, які живуть за колишніми радянськими мірками.

Тож пригадався ще один сюжет з цієї ж пропагандистської телепередачі минулорічного приготування.

Початок серпня у Лубнах був ознаменований так званим хресним ходом. Це справді було помітне дійство своєю помпезною підтримкою нинішньої влади. Мабуть, найпомітніше після колись обов'язкових святкових демонстрацій “щасливих” трудящих, які проводилися в червоні дні календаря.

Влаштований хресний хід центром міста, здавалося б, не така вже й погана чи неблагочестива справа. Але ж у мене і на той час виникло непорозуміння саме через представництво у тому дійстві лише однієї церкви - УПЦ МП. Чому ж не можна було бодай один раз на рік закликати священиків, пресвітерів, монахів, протоієреїв і т.д. - представників різних релігійних течій (їх у Лубнах чимало) зібратися зі своїми чадами, і спільною молитвою, спільною ходою очистити місто від негативних нашарувань, звернутися до Господа про благодать, мир і спокій на цю оазу Полтавщини - історичне місто, засноване у рік Хрещення Русі?

Як і тиждень тому, я звертався на місцеву телевізію під час проведення прямого ефіру телепередачі “З нами Бог”. Тоді автора запитання звинуватили у провокаційному підступі порушеного питання. В заангажованості “неканонічною” (читай - насправді українською) церквою.

Маючи намір оприлюднення цього матеріалу через тижневик “Нація і держава”, не переслідую жодного бажання вносити сум'яття серед читачів чи, ще більше, сприяти подальшому розколу церков. Кожна людина має право обирати собі ту культову споруду, ту віру, той шлях до Бога, який їй ближчий до серця. Я у даному випадку залишаю за собою право сповідувати те, що мені як українцю найближче до тих історичних канонів, з якими і пов'язана віра українського народу протягом віків.

Олександр Тарасенко, м. Лубни

ЗГУБНІ ЗВИЧКИ УКРАЇНЦІВ

Я вважаю розквіт згубних звичок серед співвітчизників одним із елементів… духовної війни з боку чужинців.

Що ж до пияцтва, то тут вже духовну війну веде внутрішній ворог. Він без обмежень рекламує та реалізовує сурогати „зеленого змія”. Соціологи дослідили причини тієї згубності в Україні: пиячать через легку доступність алкогольних напоїв - 15% питущого населення України. Останнє, до речі, сягає аж половини всієї дорослої людності. Серед тієї половини й проводилися дослідження. Пиячать, виявляється, через “національні традиції” – 13%, з безвиході та втрати надії - чверть питущої половини. І головне, всі інші - 45% любителів “зеленого змія” - вживають його, піддавши під вплив оточуючих. Парадокс, але міністерство охорони здоров'я, яке “попереджає”, водночас рекламує і сприяє. Треба усвідомлювати, що згубні звички руйнують дух нації - гальмують мислення, збочують психіку. На Заході вони є однією з підгалузей політики – „хліба та видовищ” - маскультури, шоу для народу. Нам така культура не підходить. Адже ми не схожі на туземців, які ведуть спосіб первісного буття, або ізгоїв на власних теренах на кшталт американських індійців, канадських ескімосів чи російських чукчів. От чому треба обмежувати вживання алкоголю і тютюну, принаймні у громадських місцях, державних закладах, серед молоді та дітей.

Мовиться про творення атмосфери неприйняття тих звичок і їхнього заохочення в суспільстві. Інакше, де з волі чужинців, а де через власну безпечність, ми перетворимося на націю деградуючого люду. Отже, новій владі в Україні треба буде перебороти чужинські та вітчизняні синдикати, які сприяють нашому занепаду.

Микола Писаний

НЕСКОРЕНИЙ ПОЛКОВНИК

6 лютого 2005 року виповнилося 85 років від дня народження славного героя, полковника УПА, сміливого борця за волю України – Василя ЛЕВКОВИЧА.

Він народився в селянській сім'ї в Любачівському повіті (зараз Польща), рано залишився сиротою. Змалку багато працював, займався самоосвітою. Ще юнаком у 1939 р. вступив в ОУН. Первинну військову підготовку пройшов у курені молоді, які були організовані в 1940 р. по всіх селах Закерзоння. У 1941 р. закінчив підпільний кількамісячний військовий вишкіл, йому присвоєно ступінь старшого стрільця.

Левкович попадає в організовану ОУН міліцію в м. Дубно, де виконує функції інструктора військової та політико-виховної роботи. У вересні 1941 р. німці ліквідували в Дубно українську народну міліцію, а з її особового складу створили „шуцманшафт" – українську поліцію під керівництвом німецької жандармерії і „гільфсвахманшафт" – допоміжну вартівничу службу. В.Левкович був назначений комендантом „шуцманшафту". Постійно був на зв'язку з ОУН. Навіть допоміг викрасти з тюрми члена ОУН.

Вночі з 16 на 17 березня 1943 року за вказівкою ОУН він перейшов у підпілля з цілою своєю групою „шуцманшафтівців" (більше 60 осіб). З його групи було сформовано дві чоти і кожна мала свого чотового, а Левкович був командиром обох чот. Спочатку його група діяла як окрема бойова одиниця, підсилювана при необхідності боївками самооборони. Разом з іншими підрозділами УПА ВО „Заграва" брала участь у бойових діях в північній і центральній Рівненщині з радянськими партизанами, німцями і підрозділами Армії Крайової. В.Левкович мав кілька псевд – одне з них, найбільш поширене – „Вороний".

Після Великодніх свят 1943 р. група „Вороного" ввійшла до складу сотні „Яреми". „Вороний" став командиром чоти в цій сотні і заступником сотенного. Після поранення сотенного став її командиром. Скоро ми бачимо його шефом штабу куреня „Бористен", а невдовзі командиром загону ім. Петра Дорошенка. Правда, тут стався прикрий інцидент. З підзвітної йому сотні дезертирує більше 10 стрільців. За це знято його з поста командира загону та призначено медшефом ВО „Заграва". Однак у штабі УПА-Північ поставились до цього по-іншому і полковник „Гончаренко" забрав його до себе старшиною для доручень. У січні 1944 р. „Вороного" переведено до командного складу старшинської школи „Лісові чорти", де він виконував функції командира чоти. Тут „Вороному" присвоєно ступінь ст. булавного.

З наближенням фронту старшинська школа на Волині припинила своє існування. Інструкторський склад школи перейшов у Карпати і влився в старшинську школу „Олені". При переході в Карпати „Вороний" був поранений радянськими партизанами у ліве плече. У старшинській школі „Олені" він зайняв пост командира курсантської чоти.

У квітні 1944 р. „Вороному" присвоєно перший старшинський ступінь хорунжого. Наказом Головного Командира УПА „Тараса Чупринки" його назначено командиром Воєнної Округи на Львівщину (ВО „Буг"), а також членом обласного проводу ОУН з військових справ. У його підпорядкуванні було 12 куренів УПА, 4 окремі короткоіючі сотні та дві підстаршинські школи. Усі ці підрозділи діяли за планом, розробленим штабом ВО „Буг".

У січні 1946 р. УГВР присвоїла „Вороному" старшинський ступінь майора і відзначила Золотим Хрестом Бойової Заслуги 2-ї кляси.

Влітку 1946 р. на Львівщині і других непридатних для партизанської діяльності місцях змінено тактику боротьби - з повстанської на глибоко підпільну. На теренах ВО „Буг" розформовано відділи УПА. Майор „Вороний" залишився як військовий референт крайового проводу львівського краю.

На початку грудня йому доручено організувати переправу пошти і грошей від головного проводу за лінію Керзона крайовому провідникові ОУН Закерзонського краю „Стягові".

Прийшовши в терени Сокальсько-Равської округи, „Вороний" відіслав зв'язкових, які мали йти за границю, в криївку охорони окружного провідника, а сам з окружним провідником „Бурим" і окружним політреферентом „Левичем" пішов у їхню криївку. Але зв'язковий „Бурого" „Дунай" видав криївку. Вночі з 16 на 17 грудня 1946 р. прикордонники із Великих Мостів оточили її. В перестрілці з пограничниками через вентотвір був тяжко поранений в голову „Левич". Поки „Вороний" і „Бурий" палили документацію, „Левич" застрелився. „Бурий" також намагався підірватись гранатою, але отримав важке поранення. Пограничники закинули в криївку гранату, наповнену газом. „Бурий" помер, а „Вороний" втратив свідомість. Опритомнів біля 9-ої години ранку на поверхні біля криївки. На допиті розповідав наперед придуману легенду. Але ще того ж дня у Великих Мостах енкаведистам допоміг ідентифікувати особу „Вороного" колишній сотенний з куреня „Липея" – „Голуб".

Під слідством „Вороного" тримали більше семи місяців. На допитах піддавали жорстоким тортурам, але він витримав і нікого на зрадив. У липні 1947 р. воєнний трибунал військ МВД Київської області в м. Києві засудив його на 25 років перебування в „ісправітельно-трудових лагєрях". Після суду не відправили зразу в концтабір, а ще майже 2 роки тримали його у львівській і київській тюрмах, переважно в камерах-одиночках. На Воркуту привезли у травні 1949 р., а в червні завезли у табір шахти № 6. Тут, у шахті, він працював електрослюсарем.

Звання полковника УГВР присвоїла Василеві тоді, коли він перебував у в'язниці, але з датою від 17 грудня 1946 р.

У лютому 1955 р. Левковича вивели на так зване поселення з правом проживання за зоною. Тут він зустрів знайому з підпілля дівчину Романину Ярославу, з якою в лютому 1957 р. взяв шлюб. Проживали з дружиною в однокімнатній квартирі. Левковичу пропонували написати покаянного листа, але він відмовився. За це у квітні 1958 р. його знову засадили в зону, а далі перевозять з Воркути у Мордовію. Відсидів в ув'язненні рівно 25 років. На „волю", якщо так можна назвати, відпустили його в грудні 1971 р.

Він приїхав у Червоноград до сім'ї, але ще працював у шахті, бо працю за час перебування в ув'язненні не зарахували в загальний трудовий стаж.

Дочекався воскресіння України. Є членом Братства ОУН-УПА, членом Спілки політв'язнів України і членом Конгресу Українських Націоналістів.

Нехай Божа ласка не покидає полковника Василя Левковича на подальші роки його життя. Зичимо йому та його родині щастя, здоров'я на многії літа!

Червоноградські організації:
Конгресу Українських Націоналістів,
Спілки політв'язнів України,
Братства вояків ОУН-УПА,

ВСТУПАЙМО В КОНГРЕС – ЗМІЦНЮЙМО УКРАЇНУ

Твердість духу, стійкість, непоборність – це риси патріота-націоналіста. І, якщо ти, друже, захочеш стати націоналістом, звільни себе від зайвих справ, недобрих думок, почувань, очисть, оживи своє серце і душу Святим Чистим Духом - духом слави, почину й змагань. Якщо він з'явиться в тобі, пізнаєш себе неодмінно та станеш добрим, шляхетним прикладом для інших.

Берись за святу справу, борись за правду, не втрачаючи ні хвилини, бо вона, в свою чергу, втратить тебе. Люби свою рідну землю, свій народ так, щоб за них міг віддати й своє життя. Націоналіст повинен пройти випробування "вогнем і мечем". Такі випробування пройшов наш український народ за всю свою довголітню історію на землі, чим заслужив собі право на власну державу. Випробування тривають. Молоде покоління змагається й сьогодні, відстоює національні чесноти, стає на охороні нашої мови, нашої пісні, нашої історії. Отож, пізнаймо себе, чим живе наше серце й душа, станьмо мужніми, міцними, щоб мудрість наша нас не підвела. В рядах Конгресу Українських Націоналістів кожен зможе прислужитися своїй Вітчизні.

Для формування й розвитку особистості національно-свідомого громадянина ми організовуватимемо й проводитимемо заняття з вишкільної підготовки, академії, акції, заходи, пов'язані з вивченням історичного минулого. Тим збагачуємось духовно, зміцнюємось фізично, а відтак – сприяємо утвердженню нації і держави. Які б труднощі нас не спіткали, вони не зупинять нас. Будьмо відповідальні за долю України.

Стати націоналістом – обов'язок кожного свідомого українця.

Микола Магас, голова Стрийської РО КУН

ГЕТЬ ВІД МОСКВИ

Учасники зборів Голопристанської районної громадської організації Суспільної служби України звернулися до Президента Віктора Ющенка з проханням не брати участі в московських святкуваннях перемоги у Другій світовій війні, розв'язаної гітлерівською Німеччиною і комуністичним радянським Союзом, тому що ця „перемога" до незалежності України не має жодного відношення. Як Німеччина, так і Радянський Союз для України були загарбниками.

Єдиною справді визвольною силою була Українська Повстанська Армія, яку Росія як правонаступниця Радянського Союзу не визнала воюючою стороною до цього часу, а вояків УПА – учасниками бойових дій з усіма правовими наслідками цього визнання.

Україна у цій війні втратила мільйони людських життів і свій технічний потенціал, вивезений до Росії.

Федір Морозюк, голова організації

ДУМКИ ПРО НАБОЛІЛЕ

ТІЛЬКИ НАЦІОНАЛЬНИЙ ПАРЛАМЕНТ ВІДДАСТЬ НАЛЕЖНЕ ВОЯКАМ УПА

Бути націоналістом – велика честь і ще більша відповідальність.

Я – вчителька-пенсіонерка. Член Руху на Краснокутщині з 1989 року. Після його розколу не змогла визначитися, який рух кращий - костенківський чи удовенківський, бо не зрозуміла причин його розколу. Рух в районі припинив свою діяльність, і я автоматично вибула. З 1999 року я є активним членом КУН. Мені завжди була небайдужою доля України, народу і своєї родини, але нині, коли народ нарешті прокинувся і сколихнув світ, разом з гордістю не дає спокою велика тривога за майбутнє. Святкувати перемогу українцям ще дуже рано, а йти КУНу на вибори 2006 року лише з іменем Степана Бандери - все одно, що йти на танк з ножем. Ім'я Степана Бандери справді було і завжди буде символом нескореної нації. Але символи є тендітною зброєю, а проблеми України в контексті світового сіонізму є надто серйозними. А тому немає впевненості, що Помаранчева революція не перетвориться на Помаранчеву відлигу.

„За українську Україну!" Так звертався до виборців народний депутат Борис Олійник. Отже, Україна не була, не є українською і не стане такою автоматично від обрання Президентом В. Ющенка. І якщо КУН бере на себе авангардну роль у проведенні виборів 2006 року, то треба дати визначення, якою є Україна. Яким є її національний відтінок, якщо він не український? Кого готується КУН привести до влади в 2006 році? Вже багато років не чути голосів нардепів-українців з протестом проти того, що нас зробили безликим народом, відібравши національність. Досі ніхто не аналізував причини і наслідки такої безликості. Замість того, щоб донести до народу істинне значення поняття „націоналізм", його було покладено на олтар перемоги Ющенка. Адже націоналізм (тепер вже без слова буржуазний) і досі використовується, як жупел, для залякування. Не маючи чіткого означення і глибокого розуміння націоналізму, не зможе стати патріотом України ні Президент, ні селянин. Цитую уривок з листівки із заголовком „О национализме Ющенко", яку розповсюджували на Харківщині: „Почему вам, мне запрещают любить Украину? А любовь мою искреннюю, сердечную – называют национализмом? Но разве любить свою страну – это плохо?" А ось так починалося запрошення на зустріч з В. Ющенком в Харкові 15-го жовтня 2004 року: «Националист ли Ющенко? Если кратко – нет…» Чому він не може бути націоналістом я так і не зрозуміла, вислухавши весь його виступ на цій зустрічі. То хто ж він є насправді?

На мою думку, без повернення громадянам України національності, без прийняття законів про етнічну пропорційність виборів до Верховної Ради, про націю корінних українців, без якнайширшого відкриття народові того, якою є Україна сьогодні, навіть сподіватися не треба на перемогу національної ідеї в 2006 році. Часу так мало! А дехто так поспішає, пропонуючи провести вибори до парламенту разом із введенням політреформи, доки народ лише прокинувся, але іще не усвідомив себе нацією.

Тільки український парламент разом з Президентом-націоналістом може бути гарантом народу, нації, держави. Тільки національний, український парламент віддасть нарешті належне воякам УПА.

Любов Кравченко,
с. Чернещина,
Харківська обл.

нація і держава
15.02 – 21.02. 2005 р.

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ ПРЕЗИДЕНТУ

Високошанований Вікторе Андрійовичу!

Від усієї душі вітаємо Вас зі вступом на посаду всенародно обраного Президента України.

Щиро бажаємо успіхів у виконанні програми очищення, відродження і розвитку України.

Сподіваємося, що Ви виправдаєте сподівання народу на повернення кожному громадянину України основних людських прав, насамперед права на працю і на достойне життя для чесних трудівників.

Ось у Освєнцімі Ви сказали: "В Україні ніколи не буде єврейського питання". Якось Президент Кравчук зауважив: "Я хочу, щоб росіянам у Києві жилося краще, ніж у Москві, а євреям - краще, ніж у Єрусалимі". Не будемо суперечити президентам, але нагадаємо, що найперша основна турбота Президента (як і кожного державного діяча) України (хто б ним не був) - постійно і неухильно дбати, щоб українцям в Україні і за її межами жилося не гірше, ніж належним до інших націй. Якщо українці не навчаться захищати свої права в Україні і в усьому світі, ніхто інший за них не потурбується. Поважаємо всі нації. Але в Україні починати треба з українців.

Від групи товаришів Гриць Правдивий, учасник визвольних змагань 90-х років, політв'язень з 1961 року.

P.S. Більшість із тих, хто чинили незаконні дії під час передвиборчої кампанії і виборів, посягали на саме існування Української Держави - просто слухняно виконували злочинні накази. Тепер вони поділяються на три групи: одні щиро готові визнати народний вибір, другі-продовжують чинити відвертий спротив: це злочинці, яких треба примусити дотримуватись закону; треті удавано переходять на бік народу, маючи на меті чинити прихований спротив і шкідництво. Ці найнебезпечніші.

НАЦІЯ ПРОКИДАЄТЬСЯ

ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНСЬКОГО

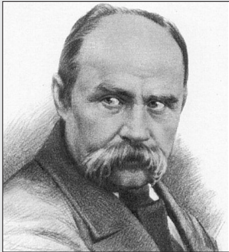
Сьогодні помітно відчутна зміна поглядів більшості українців, люди поступово починають усвідомлювати власну етнічну неповторність. Своя неймовірно виразна мова, своя пісня, своя надзвичайно багата культура... Останні події показали, на що, власне, спроможне українське суспільство в цілісності. Вже майже вільно можна почути українських пісень. Відкриваються для широкого загалу раніш мало відомі українські виконавці...

Іноді складається враження, що зі свідомості зняли сіру оболонку байдужості. Навіть сьогоднішня елементарна зацікавленість в своїй культурі - це вже велике досягнення останніх подій. Вже стала доволі нормальною у сприйнятті символіка не лише синьо-жовта, а й червоно-чорна (з розумінням її значення). Люди з гордістю ходять по вулиці в українській сорочці, даючи всім зрозуміти, хто ми такі.

Не буває нації без культури - отож відкрити і пізнати народ можна тільки за допомогою любові і поваги до національного.

Ярина Михальонок

УВАГА, КОНКУРС!

Кожне покоління має відкрити свого Тараса Шевченка, відчути його душею і серцем, зрозуміти його твори, звірити з ним своє життя.

Ось уже три роки поспіль проводиться літературний конкурс серед старшокласників, учнів ПТУ та студентів І-ІІ курсів вищих навчальних закладів «Моє слово про Шевченка». Спочатку він проводився для молоді Києва та Київської області, а 2003 року став всеукраїнським.

Про умови конкурсу та його результати писала українська преса, зокрема, журнал «Жіночий світ», повідомляла радіо та телебачення.

Переможці конкурсу отримали грошові премії та дипломи, за кращі роботи вручено подарунки, дипломи, грамоти. Деякі твори надруковано в періодичних виданнях, зокрема, в журналі «Жіночий світ». Свято нагородження відбулося в приміщенні Національної Спілки письменників України.

Положення про Всеукраїнський літературний конкурс „Моє слово про Шевченка"

Організаторами конкурсу є Всеукраїнське жіноче товариство імені Олени Теліги, науково-виробнича фірма «Вторбудвест», Національний музей Тараса Шевченка, Будинок письменників України.

У конкурсі беруть участь учні 10-11 класів ЗОШ, студенти ВПУ та ПТУ, студенти І-ІІ курсів вищих навчальних закладів.

На конкурс приймаються твори (роздуми, розповіді, оповідання, вірші, есе), які мають самостійні судження, своє бачення і розуміння Шевченка. Твори повинні бути написані державною мовою. Обсяг творів до 5-ти сторінок комп'ютерного набору (машинопису). Після попереднього розгляду будуть відхилені роботи шаблонні, списані з підручників та монографій.

Термін подачі до 30 квітня 2005 року; підсумки конкурсу будуть підбиті у травні 2005 р.

КУЛЬТУРУ ПОТРІБНО КУЛЬТИВУВАТИ

"Як узгодити комерційні інтереси з потребами національної культури" - таку назву мав "круглий стіл", який відбувся в Національному університеті "Києво-Могилянська академія".

Втім, на заявлену тему мало хто звертав увагу. Учасники поважного зібрання сприйняли його радше як нагоду поговорити про труднощі української культури загалом, провести своєрідну інвентаризацію проблем, які лишились у спадок новій владі та запропонувати шляхи їх подолання.

І все-таки ведучий "круглого столу", президент НаУКМА В'ячеслав Брюховецький намагався завернути розмову в річище заявленої теми. Як приклад проекту "успішного українця" запросили до слова письменницю Оксану Забужко, яка одразу ж знизила пафос: "Успішний письменник" Оксана Забужко продається в Україні "аж" у 30 книгарнях", - заявила вона. Бо український інформаційний простір колонізований Росією. Українська культура і суспільство живуть окремо. Суспільство погано поінформоване, якою культурою воно володіє. І це ще питання: чи існує культура, якщо вона не споживається?

Олег Скрипка в іпостасі "успішного українця" наголосив на проблемі клановості в культурній номенклатурі, коли тебе оцінюють не за якість продукту, а на рівні "свій-чужий". А сповнений оптимізму Святослав Вакарчук запевнив, що перш за все треба ставати на ноги самим, а не чекати від держави допомоги.

Натомість народний обранець Микола Жулинський переконаний: без збільшення державного фінансування культури особливих зрушень нам не чекати. А щодо механізмів підтримки культури, то окрім вдосконалення закону про благодійну діяльність, потрібно витворити основи нормального ринкового руху культурних цінностей як в Україні, так і за кордон. Потрібно в бюджеті окремим рядком закласти фінансування на трансляцію культурних цінностей у світ: гастролі, виставки, демонстрація фільмів, участь у конкурсах... Далі. В Англії, наприклад, усі надходження від Національної лотереї йдуть у недержавні фонди, які підтримують культуру. Чому б не взяти приклад? Або ігровий бізнес — певний відсоток повинен іти на потреби культури, як в Естонії. Також треба заохочувати недержавні організації, які сьогодні не мають правової підтримки їхньої діяльності...

Театрознавець Ольга Богомазова запропонувала створити Громадську раду – орган, який би поєднував представників практиків і теоретиків усіх напрямків культури. Слід також, на її думку, розділити теперішнє Міністерство культури і мистецтв, окремо створивши організацію, яка займалася б мистецтвом.

Кінематографіст Роман Балаян вважає, що перш за все треба підтримувати молодь, вирощувати кадри - аби було що, власне, комерціалізувати...

Молодь не забарилася. Студентка Театрального інституту Марина Горбач розповіла, як приймали їх, молодих українських режисерів, у Швеції (поїздку організував Шведський інститут у Києві). Уявіть собі, подивитися наше кіно зібрався величезний зал. Хоч у шведів узагалі не прийнято плескати в долоні, після показу аплодували всі! А потім підходили й дякували, що в нас така цікава культура. А в Україні про це ніхто не знає, тільки скаржаться, що нема кадрів ... "Тож давайте закінчимо ці розмови і підемо до роботи!" - закликала наймолодша учасниця зібрання.

Емоційним був і виступ молодого режисера Олеся Саніна, автора "Мамая": "Ринок українського кіно вже абсолютно не належить Україні. У нас практично не лишилось технологічних ресурсів, на яких можна виробити фільми. Вони належать іншим державам. І це вже питання не культури, а національної безпеки. Це стосується й інформаційного простору, де немає місця українському мистецтву. А найбільше цікаво те, що все це ми зробили своїми руками, кожен у тій чи іншій мірі"...

На засіданні виступали також Максим Стріха, Ганна Чміль, Юрій Illєнко, Андрій Шевченко, Михайло Косів, Сергій Якутович, Андрій Чебикін... "Проблема культури - це не проблема усіляких законів, рішень і так далі. У 60-их роках ніхто не думав про те, що треба йти у ЦК партії й добиватися законів. Був самвидав, ми робили що могли, йшли вперед — хто в тюрму, хто на Шевченківську премію... Потрібне силове захоплення, культура має диктувати свою волю. Бо в державі нема культу культури, а отже - й цивілізації", - заявив Лесь Танюк.

Лунало чимало пропозицій, а більше - скарг. Перепадало й новій владі. Напевно, за інерцією, бо що можна вимагати від міністра на третій день його роботи? Хоча вшанувати своєю присутністю поважне зібрання таки можна було...

В'ячеслав Брюховецький пообіцяв найближчим часом видати друком матеріали "круглого столу", аби ця розмова таки мала якесь практичне втілення. А щодо Громадської ради, то її можна було б створити при Києво-Могилянській академії за однієї умови: щоб на кожному її засіданні були присутні міністр культури та віце-прем'єр з гуманітарних питань. "Інакше я не бачу сенсу створення цієї Ради", - наголосив президент НаУКМА.

А від себе хочеться побажати шановній Академії більшої поваги до роботи журналістів. По-перше, забезпечувати якісний звук, щоб можна було записати усі виступи на диктофон; по-друге – зручне приміщення, аби не стояли „акули пера" дві з половиною години, як у тролейбусі...

Марія Литвин

"ОДІЙДІТЕ, НЕДРУГИ ЛУКАВІ..."

В Національній опері України відбувся ювілейний вечір з нагоди 70-річчя від дня народження Василя Симоненка.

Переповнена зала найпершої сцени незалежної країни. Народні артисти читають вірші поета, солісти Оперного театру виконують пісні... Чи міг собі це уявити 28-річний Василь Симоненко, коли за кілька хвилин до смерті писав знесиленою рукою листа до Президії Спілки письменників: "Звертаюся до Вас у трагічну хвилину свого життя. Можливо, завтра мене вже не буде. Звісно, література перенесе цю майже безболісну для неї втрату. Але я не можу піти з життя, не подбавши про долю сім'ї, особливо матері. Мама моя працювала в колгоспі 27 років, але, незважаючи на це, змушена вдовольнитися роллю "утриманки". Перший день моєї смерті може стати першим днем її жебрацького животіння"...

З тих пір минуло сорок літ. Як зазначив один із друзів поета, ми більше років живемо без нього, аніж із ним. І з плином часу постать Василя Симоненка окреслюється все виразніше, велич поета росте разом із самосвідомістю народу.

"Лише дві збірки поезій — "Тиша і грім" (1962) та "Земне тяжіння" (1964), але в історії літератури - зміна епох. Звеличено просту людину, утверджено справжню суть гуманізму, темі національної історії і трагічної долі народу повернено право громадянства, а для цілого покоління відстояно право на сумнів і власні помилки", - наголошує професор Василь Яременко в хрестоматії української літератури та літературної критики XX століття "Українське слово".

Вечір в Оперному вів Євген Нищук (може, хтось пам'ятає одного з відважних повстанців у фільмі "Залізна сотня", та найпомітніша його роль - незмінного ведучого - відбулася на "помаранчевій" сцені Майдану). Поезії Василя Симоненка читали народні артисти України Неоніла Крюкова, Анатолій Паламаренко та Святослав Максимчук. Кобзарський дует братів Литвинів виконав пісню Миколи Литвина на слова поета "Там, у степу". Слово про друга мовили Іван Драч, Микола Сом, видавець творів ювіляра Володимир Біленко. Директор Тарандинцівської школи на Полтавщині, де вчився Василь Симоненко, Василь Бут розповів про тамтешній музей поета...

"В чому ж таїна неперебутності його поезії? - мовив Борис Олійник. - А вся правда в тому, що історичні образи, завдані Україні чужинцями, а найболючіші - рідними манкуртами, поет сприйняв як свої власні кровоточиві рани. Україна була для нього не просто Вітчизною, а такою ж рідною матір'ю, як Ганна Федорівна, що спородила його. "Одійдіте, недруги лукаві. Друзі, зачекайте на путі. Маю я святе синівське право з матір'ю побуть на самоті"... І коли над Майданом, обарвленим кольором вранішнього сонця, де відроджувався народ, звучали Василеві слова, то це тільки засвідчило, що Україна прилучила Симоненка до лику безсмертних лицарів нації".

Марія Косовська

нація і держава
15.02 – 21.02. 2005 р.

ЛІДЕРА ЗНАЙТИ І ЗНИЩИТИ!

ДОКУМЕНТАЛЬНИЙ ДЕТЕКТИВ

Розділ третій

ЗЛОЧИН ПАРТІЙНИХ ЄЗУЇТІВ

Таємниця смерті Михайла Грушевського

Продовжуємо друкувати новий документальний детектив Юрія Краснощока „Лідера знайти і знищити!”.
Юрій Краснощок - відомий український письменник, лауреат премії імені Івана Багряного. На сторінках нашої газети читачі мали можливість ознайомитися з рецензією на документальний детектив цього автора “Диявольська гра” та з двома розділами нового твору “Лідера знайти і знищити!” - про вбивство Симона Петлюри та “самогубство” М. Скрипника. Наступні розділи розкривають злочини радянської влади проти лідерів українського визвольного руху, які боролися за державну незалежність і волю українського народу. Це, зокрема, голова Раднаркому УРСР Панас Любченко, голова проводу ОУН Євген Коновалець, голова проводу Організації Українських Націоналістів-революціонерів Степан Бандера, лідер українських комуністів-націоналістів, міністр освіти УРСР – Олександр Шумський та інші лідери визвольного руху України - як націоналісти, так і комуністи. Третій розділ - про смерть першого Президента України Михайла Грушевського.

Тільки нещодавно я закінчив приватне журналістське розслідування вбивства двох лідерів українського народу, які різними шляхами хотіли домогтися незалежності для свого народу: українського соціал-демократа Симона Петлюри і більшовика-комуніста Миколи Скрипника. І раптом у програмі Українського радіо я чую повідомлення про те, що Москва передала СБ України історію хвороби голови Центральної Ради України Михайла Грушевського, яка нібито знімала звинувачення з ГПУ і НКВС у скоєнні цього вбивства. Мене це дещо здивувало - навіщо виправдовувати злочинців через сімдесят років після скоєння ними злочину? Ясна річ, московське керівництво, проводячи політику Нової Російської імперії, намагається „відмити” репутацію органів безпеки СРСР, правонаступником яких ця влада сьогодні стала...

То не була звичайна смерть старої людини, як пнеться довести Москва, а таємне вбивство історичної особи, яка дуже заважала амбіційним планам створення світової держави комунізму. Але це потрібно довести.

Слід відзначити, що в двадцятих роках ЧК і ГПУ поставили для себе завдання знищити будь-який спротив у радянській державі після завершення громадянської війни. А для того треба було ліквідувати центри української закордонної еміграції, які активно впливали на зростання руху опору проти більшовицької деспотії на Україні.

Єзуїти діяли за двома напрямками:

1. Знищували лідерів і керівників національно-визвольного руху України в еміграції з допомогою терористів-агентів, яких засилали за кордон у середовище української еміграції;

2. Виманювали з-за кордону лідерів українського національного визвольного руху в Україну обіцянками, і знищували їх тут.

За першим планом було ліквідовано Симона Петлюру. За другим до СРСР заманили Михайла Грушевського, Володимира Винниченка, Юрія Тютюнника та багатьох інших, серед яких було багато командирів Української народної армії. Тільки Володимир Винниченко, відчувши загрозу свого знищення, після повернення в Україну терміново емігрував удруге за кордон. На жаль, Михайло Грушевський чомусь плекав надію, що його як ученого визнають на Батьківщині й оберуть головою Української академії наук...

Він повернувся до Радянського Союзу 1924 року. Життя на Україні складалося нелегко. Політбюро ЦК ВК(б)У і особисто Сталін „забули” про свою обіцянку підтримати кандидатуру вченого на посаду президента ВУАН (Всеукраїнської академії наук). Непрості стосунки склалися у нього і з президентом ВУАН та й у самій академії, де чинилися перешкоди в очолюваній Грушевським історичній секції. Перебуваючи в Києві, куди переїхав із Харкова радянський уряд, він був оточений агентами і сексотами, які постійно доповідали в ГПУ про його поведінку і діяльність його доньки, яка теж була вченим-істориком.

На початку 1931 року М. Грушевського одного з перших починають шельмувати на «диспутах» за вказівкою зверху. Спочатку - в колишньому Будинку Центральної ради, потім в конференц-залі Академії наук, а затим в Оперному театрі в присутності багаточисельної публіки з довгими доповідями виступатимуть критики з партійних органів, їм підспівуватимуть учені й співробітники колишнього президента, принижуючи всесвітньо відомого академіка. З колективу історичної секції лише декільком виступаючим вистачило мужності утриматися від наклепів на великого вченого.

Одним з наукових агентів ГПУ, якого приставили до Грушевського, був Костянтин Штепа - він же Медведєв, він же Лохвицький. Доктор історичних наук, професор Київського університету, за сумісництвом - агент НКВС, який регулярно поставляв інформацію про настрої і розмови в середовищі Київського університету. Можна зі впевненістю твердити, що він заклав не одного патріота України і так чи інакше мав стосунок до розгрому „Спілки визволення України”. До цієї „Спілки” ГПУ намагалося втиснути і Грушевського, зробивши з нього керівника неіснуючого «Українського національного центру», та не вдалося.

Однак залишати не дискредитованим колишнього голову Центральної ради України побоювалися, і на початку 1931 року прийшло розпорядження терміново привезти лідера українського визвольного руху до Білокам’яної. Опального українського президента з дружиною і дочкою поселили на вулиці Погодинській, 2/3, квартира 102. Це приміщення кілька років тому придбала ВУАН для своїх працівників, що приїжджали до Москви.

Умови життя колишнього українського президента, політичного діяча, відомого академіка-патріота аж ніяк не відповідали мінімальним потребам старого вченого. І його терпець урвався. 4 вересня 1934 року М. Грушевський пише листа голові Раднаркому СРСР В. Молотову. Цей документ зберігається нині в Державному архіві Російської федерації. Для того, щоб розкрити, як відбувалося моральне і психологічне вбивство ще недавнього керівника Української незалежної держави, я наведу декілька уривків з цього листа:

«Вельмишановний В’ячеславе Михайловичу!

Ось уже четвертий рік живу я підневільно в Москві, відірваний від Києва, в якому я налагодив свою наукову роботу, позбавлений можливості її вести, бо піддаюся усіляким незручностям і нестаткам морального і навіть матеріального характеру. Моє київське академічне утримання повністю іде на податки і на ремонт київського будиночка — залишків будинку нашої сім’ї, спаленого під час наступу Муравйова на Київ. Він був повернутий мені ВЦВК під час мого повернення з-за кордону за наукові заслуги, а тепер обернувся для мене в тяжкий тягар, що з’їдає моє утримання і стає джерелом моїх постійних тривог, у зв’язку з усілякими «утисненнями» нової столиці. (*В 1934 році уряд УРСР переїхав з Харкова до Києва. - Авт.*). В цьому київському приміщенні, ціною великих для мене витрат, мені вдалося влаштувати більш-менш пристойну квартиру і зібрати деяку бібліотеку (третю, якщо рахувати залишену у Львові...).

...Тепер, витрачаючи свої кошти на утримання київського приміщення, я маю тулитися в Москві з дружиною і дочкою, старшим науковим співробітником Української академії наук, яка допомагає мені в зв’язку з послабленням мого зору, в двох маленьких кімнатках, сирих, нездорових, гамірних —зовсім не придатних для наукової роботи, без меблів, без найнеобхідніших книг.

...Українська академія і Українське державне видавництво припинило друкування моїх наукових робіт і видань: книжки ж, вже готові вийти в світ, не були випущені або ж вилучені з продажу, а ті, що почали друкувати — друк припинено, набір розсипано, хоча всі інстанції вони пройшли і схвалені до друку. Більше того, за роботи, які вийшли з друку і розповсюджуються, дочці гонорару не виплачують. За видавництвом «Пролетарій» — державним видавництвом України, — вже четвертий рік залишається борг, за його власними підрахунками, на сьогодні понад 9 тисяч карбованців. Раніше хоч потроху платили, а тепер відмовилися зовсім, що ставить мене в доволі скрутне становище. Навряд чи такі репресії входять в задуми радянського уряду...»

Далі академік з болем говорить про ті свої заслуги перед Україною і радянською владою, за які отримує таку невдячність. Я наведу останній абзац цього листа, який розкриває душевний стан старого академіка напередодні його смерті:

«...Бути в очах націоналістів мучеником за українство від радянської влади і уряду за все те, що мною зроблено для українського визвольного руху, не тільки образливо, але й безглуздо, та й самому уряду, гадаю, невигідно...”

Після цього листа вченому повернутися до Києва не дозволили, натомість відправили його до фешенебельного санаторію в Кисловодську. Але було вже пізно. В ослабленому на нервовому ґрунті організмі розвинулися запальні процеси. Кілька операцій вже не здатні були врятувати вченого. 25 листопада 1934 року М. Грушевський помер.

Труну його везли в Київ по вимираючій від голоду Україні. Перед Косіором, секретарем ЦК України та українським урядом, який очолював Постишев, постало питання: як ховати вченого? Спочатку хотіли віддати його тіло землі потайки, не привертаючи уваги громадськості, побоюючись заворушень голодного люду, який ще не забув свого першого президента, - та зрозуміли, що це неможливо. Тому створили урядову комісію, до якої увійшли В. Затонський, А. Богомолець, А. Палладій та інші. Сім’ї покійного призначили персональну пенсію в розмірі 500 карбованців.

Море квітів, об’єднаний оркестр, дубова труна в металевому футлярі... З вокзалу тіло привезли до конференц-залу Академії, який перетворили в „ліс тропічних рослин”. Показна помпезність на кожному кроці. На прощання з Михайлом Грушевським прийшли тисячі киян, біля труни мінялася почесна варта - партійні діячі, академіки, наукові працівники. А в куток, де сиділа сім’я вченого, - дружина, дочка, сестра, брат з дружиною - ніхто не підходив, щоб висловити своє співчуття, їх обминали, як чумних, побоюючись сказати необережне слово, за яке вони потім пожалкують.

Зранку 27 листопада почалось траурне проходження з труною М. Грушевського. Вся територія навколо будинку ВУАН була оточена кіннотою, а вздовж дороги на Байковий цвинтар стояли солдати-червоноармійці з багнетами. Партія і ОГПУ чогось дуже боялися, стягнувши до Києва стільки військових. За «процедурою» поховання слідкував особисто Сталін, таємно приїхав до Києва Ягода.

На траурному мітингу на Байковому кладовищі від урядової комісії виступив хитрий і слизький Затонський, який до цього виконував не одну «делікатну» місію вождя. У своєму виступі член політбюро ЦК КП(б)У крутився, як жук на шпильці. З його слів випливало, що цей похорон, такий урочистий, викликаний політичними міркуваннями, але більшовики, мовляв, нічого не вибачили великому вченому і лідеру визвольного руху України. Затонський заявив, що радянська влада з цієї печальної події видобула для себе політичну вигоду. Як це розуміти, партійний функціонер не став пояснювати, але між рядків читалося: вони позбавились того, кого боялися. Але єврей-інтернаціоналіст Затонський, не обтяжений моральними принципами, переживе академіка на якихось три роки. Він стане «каліфом на годину» - так назве сталінських підлабузників Федір Раскольников у своєму відкритому листі Сталіну. Вождь розстріляє Затонського як «ворога народу» в 1938 році. А це ж він так допомагав йому прийти до влади і розгорнути репресії ОГПУ в 34-37 роках на Україні...

На цьому похороні були присутні і колишній боротьбіст Чернігівського губвиконкому, а в той час секретар ЦК КП(б)У Панас Любченко, і заступник голови раднаркому УРСР, голова Держплану УРСР Юрій Коцюбинський, який змінив на цій посаді Миколу Скрипника, застреленого у власному кабінеті рік тому (це вбивство інсценували як самогубство). Вони йшли за труною, ніби на страту. Мабуть, відчували, як розкручується сталінський терор, але ще не знали, яка роль в цьому трагедійному спектаклі уготована їм особисто. Напевно, підозрювали, що академік Грушевський помер не своєю смертю, але як це зробив „вождь народів”, вони не знали. Не відали й того, що Ягодою за вказівкою вождя ГПУ організовано на луб’янці лабораторію „Х”, очолену професором Майрановським. У ній розроблялася отрута для знищення “ворогів радянської влади”. Ця лабораторія проіснувала в КДБ до 1954 року. І дотепер при СВР (служба зовнішньої розвідки) існує лабораторія, яка постачає отруту для вбивства своїх агентів...

Одну з таких отрут і було введено під час ін’єкцій ліків хворому Михайлові Грушевському. Істинність свого припущення я доведу в подальшому розслідуванні на прикладі смерті лідера українських комуністів Олександра Шумського.

...Я часто буваю на Байковому кладовищі (старому), там недалеко від могили Грушевського поховано моїх батьків і, символічно, зниклих безвісти на війні двох солдат Червоної армії — моїх рідних братів. Проходжу повз могилу цієї видатної людини. Його очі дивляться на мене і ніби хочуть сказати свої пророчі слова: „Біда України в тому, що нею правлять ті, кому вона не потрібна!!!”

Далі буде

нація і держава
15.02 – 21.02. 2005 р.

ЛИЦАР

Сорок два роки життя - це короткий час, але його вистачило Олексі Гасину – „Лицарю”, щоб здобути вічну славу і місце в Пантеоні українських Героїв. До кінця свого життя він був справжнім лицарем - чесним, відвертим і мужнім.

На західноукраїнських землях, на південний схід від міста Стрия, є гарне село Конюхів. В ньому 8-го липня 1907 року у селянській сім'ї Гасинів народився син Олекса. Закінчивши народну школу, він пішов до Стрийської гімназії. Там став членом Пласту, загону „Червона Калина”. По тому Олекса мусив зголоситися до польського війська, де закінчив старшинську школу.

В 1930 році потрапив у тюрму. Одначе не журився тим, а з усмішкою говорив: “Терпи, козаче, отаманом будеш!” У тюрмі Олекса Гасин не був довго. Його обережність і розважливість не дозволили польській поліції зібрати проти нього які-небудь поважні докази “протидержавної діяльності”. Олекса ніколи не ставав перед польським судом, хоч був ув'язнений кілька разів. Після виходу з в'язниці він записався до Львівської політехніки, яку й закінчив з дипломом інженера. Крім студій, займався працею у військовому відділі ОУН і організацією підпільного зв'язку з закордоном через Карпати, брав участь у студентському й громадському житті, головно серед селянства й молоді Стрийщини, де про нього згодом стали ходити легенди.

Після того, як у 1934 р. польська поліція ув'язнила Степана Бандеру й інших членів Крайової Екзекутиви ОУН, Олекса Гасин став організаційним і військовим референтом. На початку 1938 р. полковник Коновалець покликав його до Військового штабу при Проводі ОУН. У той час Олекса Гасин разом із сотником Михайлом Колодзінським закінчив курс для штабних старшин зі ступенем поручника. Попри свою військову працю, Олекса деякий час співпрацював з Іваном Габрусевичем, а також підготував до друку як співавтор “Військовий підручник”.

Після падіння Польщі в 1939 р. Олекса Гасин повернувся до Кракова, в якому був осідок членів ОУН, і там працював у військовому штабі під керівництвом Романа Шухевича, став членом Революційного Проводу ОУН 1940-41 рр.

За німецької окупації західноукраїнських земель Олекса Гасин перейшов у підпілля. Спершу він керував низкою старшинських вишколів на Холмщині, організував відділи самооборони перед польськими бандами, а від 1943 р., коли постала УПА, перейшов на працю до військового штабу. Тоді Олекса зорганізував постійну військову школу в Карпатах. Після героїчної смерті генерал-хорунжого Дмитра Грицая в 1945 р. тодішній майор Гасин -„Лицар” перейняв його посаду - шефа головного Військового Штабу УПА. У ті роки великою заслугою Олекси Гасина-Лицаря була розробка нової тактики боротьби і засвоєння її командними осередками й відділами та підвідділами УПА.

У 1947 р. Олекса Гасин знову стає членом Проводу ОУН. 22-го січня 1948 р. він отримав підвищення до ступеня полковника УПА, а через рік - 31-го січня 1949 року - загинув смертю героя на вулиці Львова, оточений тічнею московських чекістів.

Олекса Гасин ніколи не зупинявся на півдорозі, ніколи не відступав від обраного плану й мети, а всі перешкоди перемагав силою волі. Навіть перед обличчям смерті, коли в 1943 р. його хотіли розстріляти в Дрогобицькій тюрмі гестапівці, Олекса не відчував тривоги й розпачу, а спокійно чекав нагоди вирватися від смерті. Коли ввечері перед екзекуцією гестапівець замикав його в'язничну камеру й з насолодою сказав до Гасина: “Завтра тобі буде капут!” - Олекса усміхнувся і відповів: “Пожди, небоже, від ОУН і УПА ніхто з вас не втече!” Тієї ж ночі приїхали переодягнені вояки УПА й звільнили свого лицаря. Бо доля призначила Олексі Гасинові ще протягом 6 років боротися проти німецьких і московських загарбників.

Вічна слава Герою Олексі Гасину!

Ірина Бендус, член КУН,

У селі Конюхів, що на Стрийщині, вшанували пам'ять свого славного земляка Олекси Гасина - заступника міністра оборони УДП, полковника УПА, який героїчно загинув 31 січня 1949 р. у Львові від рук московських чекістів.

Сюди прибули дочки Олекси Гасина Оксана і Дарія, сестра С. Бандери - Оксана, вояки братства ОУН-УПА, члени КУН. Біля пам'ятника О. Гасину церковний хор відспівав поминальну панахиду. В приміщенні школи відбулася святочна академія. Про життя і боротьбу О. Гасина розповіла завідуюча сільського музею Н. Пеленичка. Виступили сільський голова Л. Король, директор місцевої школи М. Войтович, голова Братства ОУН-УПА В. Цюрко. Звучали патріотичні пісні у виконанні юнацького ансамблю школи під керівництвом М. Войтовича та художньої самодіяльності Будинку культури (керівник – А. Андріїва). Пані Оксана подарувала музею портрет Провідника ОУН.

Минулі вибори підтвердили, що в селі живуть достойні нащадки Олекси Гасина. Односельчани долучилися до перемоги народного Президента, проявивши відданість українській справі та патріотизм. Серед них - директор школи М. Войтович, який очолював групу спостерігачів в Донецькій і Луганській областях, Тарас і Володимир Барабаші, Р. Штендюх, Л. Ходань, І. Швець, Б. Ярега та багато інших. А ще ми, матері, вдячні сільським вчителям, що виховують наших дітей в дусі християнської моралі і патріотизму.

Календар українського націоналіста

15 лютого – Стрітення Господнє.
15 лютого 1940 р. – російська окупаційна влада арештувала і вислала до Сибіру велику групу галицьких священиків УГКЦ.
16 лютого 1890 р. – помер Володимир Шашкевич, український письменник і громадський діяч.
18 лютого 1929 р. - народилася Феодосія Бриж, відома українська художниця.
19 лютого 1992 р. – Верховна Рада України затвердила Тризуб малим гербом України.
21 лютого – Міжнародний день рідної мови.
21 лютого 1905 р. - народився Дмитро Нитченко (пс.Чуб), український педагог, літературознавець в Австралії.
22 лютого - Міжнародний день підтримки жертв злочинів.

30 січня виповнилося 80 літ від дня народження члена ОУН з 1942 року, в'язня сталінських таборів, нині почесного голови Сокальської Спілки політв'язнів України пані Марії ГРИЦАЙ.

НІКОЛИ НЕ БУЛА РАБИНЕЮ

Відколи себе пані Марія пам'ятає, з того часу читала. Спочатку то був «Наш приятель». Коли книг для неї і її товаришів стало замало, у селі Тартаківець організувала дитячу бібліотеку, яка розмістилася в одній із кімнат сусідської хати. Читала по ночах. Навіть на груші мала схованку, де ховалася від маминого окинку. На її прохання допомогти переважно казала: «Дочитаю... до крапки». І як довго тягнулася та крапка...

На дівчину великий вплив мала церковна громада, родина та студентська молодь села. Серед них виділявся студент Перто Саноцький, один із засновників ОУН на Сокальщині. Він вміло гуртував навколо себе шкільну юнь, постійно організовував екскурсії на природу, в Карпати, до пам'ятника М.Шашкевичу. Петро Саноцький проводив з молоддю бесіди на актуальні теми, про знаних українців, про стан України після війни, розповідав, яким шляхом можна добитися волі.

А коли її старший брат очолив у Тартаківці осередок ОУН і в хаті почало з'являтися нелегальне видання ОУН «Сурма», то, наче бджілка нектар, мала Марійка всмоктувала в себе ідеї націоналізму. А ще були розмови. Довгими осінніми вечорами в оселі Грицаїв збиралися «сільські бувальці», заходили туди люди різні: радикали, соціал-демократи і націоналісти. Пані Марія дотепер подивляє, як вміли вони вести дискусію, спокійно, без лайки і образ. У такому дитячому віці вона вперше зіткнулася з думкою про незалежність України. А згодом брат зробив її «маленькою зв'язковою», яка часто із записками з'являлася у крамниці, де працював Павло Рак (який очолював Тартаківський осередок ОУН). Як винагороду за сміливість дівчинка отримувала цукерку. То був перший крок на довгому тернистому шляху.

«Шкодую, що мало встигла зробити». Саме таку фразу в останньому слові на суді сказала п. Марія Грицай, а коли судця її запитав, за що ж вона бореться, то у відповідь почув: «Так, я боролась проти Радянського Союзу, але за самостійну і соборну Україну». Але це було вже у 1946-му. А перед тим — гарний атестат про закінчення семирічки, мрія про гімназію, яка розбилась об сувору дійсність напівсироти, навчання у Сокальській торговельній школі, праця у повітовому Союзі кооперативів. У чудові дівочі літа, коли її товаришки бігали на «рантки», вона збирала наплічник, бо їхала на вишкіл у Карпати. З сімнадцяти років п. Марія Грицай — член ОУН. З 1944 року вона пішла у підпілля, вперше рідній матусі не могла сказати правди, де пропадала по кілька днів. Була референткою суспільної опіки при Сокальському надрайоні. Не одна родина підпільників вдячна відважній «Марті» (її псевдо), яка врятувала сім'ю від облави чи голодної смерті, допомагала харчами.

А через рік пані Марію перевели референткою пропаганди у Яричівський та Львівський райони. Там вона мала псевдо «Якір», хоча місцеві люди з любов'ю називали її «Біленькою». Лише на третій раз у червні сорок шостого року енкаведистам вдалося арештувати пані Марію. Здавалося, на крилах летіла вона до житнього поля, яке мало охоронити її. Та не добігла, тяжка енкаведистська рука повалила дівчину на землю.

Потім була сумнозвісна в'язниця на Донського, суд і вирок: 15 літ каторжних робіт. Довга дорога у Томськ, сімнадцять діб без води, чотири кілометри у сорокаградусний мороз пішки до табору у благенькому одязі, вітром підшитому, у чоботах на босу ногу. Тяжка виснажлива робота...

Ця тендітна жінка із підірваним здоров'ям повернулася в Україну лише у 1959 році. Після проголошення незалежності п. Марія вливається у вир боротьби на захист нововідновленої державності України, її бачимо всюди: там, де освячуються пам'ятні знаки загиблим воякам ОУН-УПА, виступає на численних вічах, мітингах, стає членкинею Товариства української мови ім.Т.Шевченка, підтримує ідеї Руху щодо визнання України незалежною державою, очолює осередок Спілки політв'язнів України в районі. Згодом включається у роботу Конгресу Українських Націоналістів, де очолює референтуру по роботі із політв'язнями та репресованими.

Подруга Марія ніколи не нарікала на свою тяжку життєву дорогу, не розчаровувалася у своїх діях, а вміло гуртувала навколо себе всіх нас. У душі її немає полинової гіркоти від тюрем і каторги, а доброта і людяність цвітуть у серці. І цим теплом обдаровує людей.

Районні організації Конгресу Українських Націоналістів, Спілки політв'язнів України, Братства вояків ОУН-УПА

Шеф-редактор **Олексій Івченко**
Видавець **Конгрес Українських Націоналістів**
Засновник **Степан Брацюнь**
Редакційна колегія **Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк**

Адреса редакції: **01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044)229-78-08**
e-mail: **nacija@mail333.com**
www.nacija.org.ua
Адреса видавця: **01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61**
Головний редактор **Микола Гук**

Реєстраційне свідоцтво: Серія **КВ № 7970** видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.
Передплатний індекс: **09715**
Банківські реквізити: **СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку “Фінанси і кредит”, ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776**

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видруковано у ВАТ “Видавництво “Київська правда”
Замовлення № 3832
Наклад 60000 примірників
Ціна договірна

Реклама приймається тільки від національного товаровиробника. За достовірність реклами редакція відповідальності не несе.
Відповідальність за достовірність фактів несе автор. Редакція не завжди поділяє точку зору автора. Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали.
Рукописи не рецензуються і не повертаються. Листування лише на сторінках газети

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 26-65-57
Дніпропетровськ	Коров'яковський Анатолій	(05693) 7-59-76
Донецьк	Олійник Марія	(0622) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 22-56-09
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Ковальчук Григорій	(0522) 24-50-64
Київська обл.	Сахацький Олександр	(044) (297)27-5-70
Київ	Мохналь Михайло	(044) 228-63-89, 229-68-34
Луганськ	Кук Володимир	(0642) 95-59-78
Луцьк	Максимович Олег	(03322) 723935, 722142
Львів	Вовк Михайло	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 29-07-90
Мукачеве	Гурзан Василь	(03131) 2-25-45
Одеса	Перегінчук Михайло	(0482) 731-00-78
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Манжела Борис	(0542) 22-73-78
Тернопіль	Ткач Володимир	(0352) 22-01-71
Харків	Дяків Богдан	(0572) 16-02-18
Херсон	Лушпінський Роман	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Баглій Борис	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

Пишіть! Дзвоніть! Приходьте! Підтримуйте!